

# Za Václavem Ruskem (25. 2. 1928 – 30. 1. 2016)

**Pavel Grodza**

Lékárna Panacea Příbor

Již pár hodin po odchodu Václava Ruska z tohoto světa ke mně dolétla ta smutná zpráva. Člověk se vždy těžko vyrovnává s faktem definitivního odchodu někoho blízkého, který by tu měl podle všech být raději věčně, než abychom se vyrovnávali s jeho ztrátou. Tak tomu je určitě i u kolegy a přítele Václava Ruska. Jeho ztrátu těžce nesou mnohé kolegyně, které zahrnoval přízní a často i láskou, protože ženy byly jeho velkou vášní. Myslím, že hanbatý kalendář, který dostal ke svým pětásmdesátinám, ho jistě potěšil, když už sil na tu „pravou“ lásku pomalu ubývalo. Chybět bude především farmaceutickým dějepiscům. Jeho vpravdě encyklopedické znalosti byly vždy velkou inspirací a impulzem k práci. Dostalo se mu všemožných domácích i zahraničních ocenění za jeho celoživotní badatelskou, pedagogickou, přednáškovou i literární činnost. Sám jsem chtěl něco víc vědět o lékárně, ve které pracuji. Věděl o ní vše a daroval mi kopii rigorózní práce kolegyně Vízkové, věděl zkrátka přesně, kam ve svých archivech na fakultě i Kuksu sáhnout. V letech sedmdesátých byl Václav Rusek našim skupinovým učitelem. Prožili jsme společně mnoho veselí. Při farmaceutickém plesu seděl vždy s námi, studenty, nějak jsme mu lépe pasovali než trochu strojená společnost funkcionářů a učitelů. Každoročně jsme spolu plnili komunitickou povinnost psaní posudků na spolužáky (byl jsem šéfem skupiny), hodně jsme se u toho nasmáli, všechny jsme pochválili, jinak by taková blbost byla k zoufání. V osmdesátých letech jsem zažil řadu jeho přednášek, všechny byly poutavé, hlavně podrobný výčet exlibris farmaceutů, se kterým nás seznámil na jednom setkání mladých farmaceutů v Jaroměřicích u Jevíčka, byl velkým uměleckým zážitkem. Galerie na mostě zažila několik výstav skvostů jeho velké sbírky a řadu

dalších expozic cyklu Kouzlo apatyky. Další mé vzpomínky se vážou ke společnému působení ve výboru České farmaceutické společnosti a v redakční radě Časopisu českých lékárníků. Byl vždy členem aktivním a svými vtipnými a trefnými poznámkami přispíval k dobru věci a ostatní členy těšil svou přítomností. Když jsme v roce 2005 v Brně zakládali časopis Praktické lékařství, přizval jsem Václava do poradního sboru, ochotně souhlasil a s pověstnou hloubavostí se zeptal: „Co je to vlastně Solen?“ Dostalo se mu odpovědi, že je to měkkýš Solen marginatus (Střenka jedlá), jeho pověstná zvědavost byla uspokojena. Moravské kořeny v sobě nikdy nezapřel, krásný slezský přízvuk mu zůstal po celý život, ať se pohyboval kdekoli, a na rodnou Opavu vždy rád vzpomínal a rád se vracel. Na ostravském spolku nám jednou přednášel o dějinách opavské Galeny, na svých cestách k nám se vždy zastavil za svou sestrou v Ostravě. Na jubilejním pátém beskydském sletu se najednou po boku L. Valáškové zničehonic objevil. Byla to pro nás událost a cítili jsme, že je mu dobře mezi svými. Roztancoval večer sál a bavil se s námi do pozdních hodin. A tak to bylo vždycky. Vzpomínám, jak jsme spolu sdíleli pokoj v hotelu Ludmila v Mělníce při lékárnických dnech. Spát jsme šli nad ránem a ještě jsme čučeli na německou erotiku v televizi. Tenkrát Václav roztancoval letkisé celý hotel, had se vinul od přízemí do horních pater a přidali se všichni, zábava v sále jinak dost stagnovala. Měli jsme štěstí s kolegy našeho okresu, že jsme uspořádali zájezd na Kuks právě v době, kdy se s ním Václav loučil. Se sebezapřením, ve velkých bolestech, nás krásně provedl svým královstvím, které léta budoval. To v nás všech, myslím, navždy zůstane. Hned poté byl poprvé hospitalizován a jeho Kuks i zapar-

**Obr. 1.** Malé a typické poselství našemu vánočnímu semináři v roce 2013

*Milý Pavle,*

***zdravím Tě a prosím, vyříd' vánočnímu semináři lékárníků moravskoslezských přání pohodového jednání a všeho dobrého v tento vánočně-novoroční čas, ale především dobrého zdraví po celý příští rok. Je mi líto, že se nemohu dostavit a pobýt s vámi v přátelském porozumění a vzpomínání. Moc mne neoslavujte, jsem jenom obyčejný synek ze slezské dědiny.***

***Všem vše nejlepší  
Václav Rusek***

kovaný Trabant osiřely. Pobýval pak do konce života v Brně u svého syna, který o něj vzorně pečoval. S Jirkou Kotlářem jsme měli tu čest jej doma dvakrát navštívit. Vždy jsme se předem ohlásili, chtěl vždy jen na chvilíčku, dost ho to unavovalo, ale zdrželi jsme se více než hodinu a bylo o čem povídat. Až do posledka sledoval veškeré dění, farmacie mu byla celým životem. Věděl o ní všechno a taky měl vize. Nezapomenu jeho asi dvacet let starý citát: „Jednou si vás všechny někdo koupí...“, který se bohužel plní beze zbytku. Pro mne asi nejkrásnějším dárkem, který jsem kdy od Václava dostal, bylo natočení přednášky Kristus jako lékárník v jeho podání před vánoci 2014. Znal jsem ji z dřívějšíka. Bylo v ní i o obraze Krista v roli lékárníka z novojičínského muzea. Tam v tom roce proběhlo naše tradiční vánoční setkání. Autor už nemohl za námi přijet, ale milí kolegové Vranová, Brauner a Král s panem docentem přednášku natočili jako dokument na brněnské fakultě. Byl to od Václava heroický výkon, byli jsme dojatí. A stejný pocit máme i nyní, když už není mezi námi. Ctíme jeho památku a odkaz. Často budeme vzpomínat.

KORESPONDENČNÍ ADRESA AUTORA: PharmDr. Pavel Grodza, p.grodza@panacea.cz

Lékárna Panacea Příbor  
Jičínská 54, 742 58 Příbor

Cit. zkr: Prakt. lékař. 2016; 12(2): 81